

nické právo pro Antonii R-ovou, knihovní soud vyhověl, rekursní soud knihovní žádost zamítl. Důvody: Pro stěžovatelku (Annu R-ovou) jest na nemovitostech poznamenána fideikomisární substituce podle notářského spisu ze dne 18. září 1907, který stanoví, že nemovitosti, kdyby Antonín R. je zcizoval, a nejdéle po jeho úmrtí připadnouti mají do vlastnictví jednomu z dětí, mezi nimiž jest uvedena i stěžovatelka. Toto knihovní právo stěžovatelky bylo by vkladem práva vlastnického na polovici pro Antonii R-ovou porušeno, dokud stěžovatelka nedá souhlas k provedení žádaného zápisu knihovního. Ze stížnosti jest patrné, že takový souhlas nedává, naopak nesouhlas se uplatňuje, a proto bylo stížnosti vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací stížnosti lze dáti za pravdu, že v ustanovení IV odstavce notářského spisu ze dne 18. září 1907 nelze shledati ani zřízení předkupního práva ani povolání za dědice. Ale mylný jest její názor, že ono ustanovení je nezávazné i proto, že v něm nelze shledati ani svěřenské náhradnictví (fideikomisární substituci), jelikož toto prý může býti zřízeno jen platným posledním pořízením podle § 604 obč. zák. a násl. V podstatě jde tu o zákaz zcizení v zájmu potomstva nabyvatele, kterýmžto zákazem zcizení jest však vlastnické právo nabyvatele nemovitosti obmezeno stejně jako se obmezuje dědicovo právo zřízením svěřenského náhradnictví podle § 613 obč. zák. Že takový zákaz může býti po případě i smluven, plyne jasně z předpisu § 364 c) obč. zák., zavedeného III. dílčí novelou k obč. zák. z roku 1916. Ovšem jde v souzeném případě o zákaz zcizení, pokud se týče o svěřenské náhradnictví ze smlouvy sjednané již v roce 1907, tedy v době před III. dílčí novelou, a dotčenému jejímu předpisu nebyla přiznána zpětná působnost, takže jest souzený případ posuzovati podle starších (nenovelisovaných) předpisů obč. zák. Avšak i za jejich platnosti byla i v písemnictví i v rozhodování obdobným knihovním zápisům zákazu zcizení přiznávána věcná účinnost v plném rozsahu, najmě, šlo-li — jako v souzeném případě — o to založiti jím čekatelství zabezpečující nemovitý majetek dětem.

Čís. 10683.

Z toho, že zaměstnavatel opomenul přihlásiti zaměstnance k nemocenskému pojištění, nelze vyvozovati jeho povinnost, by hradil léčební náklady, jež na léčení pojištěncovo vynaložila třetí osoba.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1931, Rv I 578/30).

Žalobce domáhal se na žalovaném spolku náhrady nákladu, tvrdě, že žalovaný spolek opomenul svého zaměstnance, žalobcova syna, přihlásiti k nemocenskému pojištění a že důsledkem tohoto opomenutí byl

žalobce nucen vynaložiti na léčení onemocnělého syna náklady v žalobě uvedené, jichž zaplacení žádal na žalovaném spolku právě proto, že zanedbal svou přihlašovací povinnost.

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Zaměstnavatel jest sice povinen, by osoby u něho zaměstnané a pojistné povinnosti podléhající přihlásil u příslušné nemocenské pojišťovny způsobem naznačeným v §§ 17, 18 a 19 zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. v doslovu novely ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n., ale zanedbání této povinnosti má jen následky uvedené v §§ 20 a 260 a) zmíněného zákona. Tím jsou škodlivé následky zanedbání přihlašovací povinnosti zaměstnavatelovy vyčerpány a nelze mu pro porušení ohlašovacích předpisů ukládati další povinnosti, zejména nelze z takového opomenutí vyvozovati povinnost zaměstnavatele, by hradil léčebné náklady, které na léčení pojištěncovo vynaložila třetí osoba. V základě povinného nemocenského pojištění (§ 7 první odstavec zákona) má pojištěnec sám z příčiny onemocnění nárok jen proti nemocenské pojišťovně, nikoliv též proti zaměstnavateli, a náhrada léčebných nákladů nemůže býti přesunuta na zaměstnavatele ani tím, že je na místě nemocenské pojišťovny zaplatil někdo jiný (viz též rozhodnutí čís. 7142 a 8411 sb. n. s.).

Čís. 10684.

I když jest věc posouditi podle cizozemského práva, nejsou tuzemské soudy vázány názory cizozemské judikatury nebo právní vědy.

Předpisy §§ 415 a 416 něm. obč. zák. není vyloučeno, by se převzetí dluhu nestalo také mlčky a konkludentními činy. Zaplacením hypotekárního dluhu nepozbyl dluh této vlastnosti a nestal se dlužník, zaplativší takový svůj dluh, dlužníkem osobním.

Přihláška učiněná podle § 16 něm. zhodn. zák. jest účinná proti osobnímu dlužníku, i když v ní nebyl označen anebo byl označen jako takový někdo jiný, jen když ten, kdo má býti zavázán k zhodnocení dluhu, byl v čase přihlášky učiněné v zákonné lhůtě skutečně osobním dlužníkem. Právní jednání směřující k tomu, by se po uplynutí lhůty určené k přihlášce anebo po učiněné přihlášce z bývalého hypotekárního dlužníka stal dlužník osobní, nemají právní účinek hledíc k zhodnocení.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1931, Rv I 1899/30).

Žalovaný, tuzemec, koupil dne 22. března 1922 od Rosy Schové v Drážďanech dům, na němž vážla hypoteka 95.000 Marek pro žalující drážďanskou spořitelnu. Dne 5. srpna 1922 byl žalovaný zapsán jako